

Hồi Thứ Tám Mười Tám
BÈO NƯỚC HÓA KIM LAN

Bạch Thiếu Huy tán đồng ngay:

– Phạm huynh đề nghị một việc hay vô cùng! Tại hạ không mong gì hơn!

Chợt chàng nhớ lại những việc cần làm, đang dự định làm, trầm giọng tiếp:

– Chúng ta còn phải tìm Hương Hương! Nếu thọ giáo ngay với nhị vị tiên bối, tại hạ chỉ sợ...

Phạm Thù giật mình:

– Phải đó! Chúng ta không thể bỏ mặc Hương Hương trong tay kẻ ác! Cần phải gấp tìm cách cứu nàng! Không thể chậm trễ được!

Hắn ngẩng mặt lên, nhìn hai vị lão nhân, hỏi:

– Dám mong hai vị cho biết thời gian truyền thọ thuật hiệp kích, phỏng độ bao lâu?

Lão mặt tía đáp:

– Kỳ Liên Song Thức là một môn công hiệp kích, tất phải có hai người liên thủ sử dụng, mỗi người một thức, nương tựa bổ khuyết lẫn nhau, mỗi thức gồm năm mươi chiêu. Luyện tinh vi năm mươi chiêu đó, phải cần nhiều năm tháng, nhưng học cho thuộc phương pháp tập luyện, bất quá chỉ độ năm sáu ngày!

Phạm Thù lộ vẻ khó khăn:

– Nhưng bọn tại hạ còn gặp việc cứu người, làm sao lưu lại đây trong thời gian đó, dù chỉ là năm sáu hôm! Nếu có thể sau khi cứu người xong bọn tại hạ sẽ trở lại.

Lão mặt tía điểm một nụ cười:

– Ta chỉ lo không có người để truyền thụ kỳ công, nếu hai người chấp nhận rồi, là ý nguyện của bọn ta đã thành. Còn như việc tập luyện, hai người muốn khởi sự lúc nào chẳng được! Ta đã chép sẵn thành một quyển bí lục, ta sẽ trao cho hai người, lúc nào thấy tiện, cứ y theo ghi chú chỉ dẫn mà tập luyện.

Lão rút trong tay áo một cuộn giấy nhỏ, đóng thành quyển, trao cho đôi trẻ.

Phạm Thù đưa tay đẩy nhẹ cánh tay của Bạch Thiếu Huy:

– Bạch huynh tiếp nhận đi!

Bạch Thiếu Huy cung kính đưa hai tay ra, tiếp quyển giấy.

Lão mặt tía cười thốt:

– Ta hy vọng hai người đồng tâm hiệp lực, hành hiệp tác nghĩa, hoạn nạn tương cứu, sanh tử bất ly! Nên nhớ phải luôn sát cánh với nhau. Hiệp là vô địch trong thiên hạ, dù là quỷ chốn diêm đài, cũng đừng quên điều quan trọng đó!

Lão day qua lão mặt trẻ:

– Liên lão nhi! Mình đi được rồi!

Một tràng cười vang lên, dư âm còn vương trong không gian, hai lão đã khuất dạng trong bóng đêm mờ.

Bạch Thiếu Huy tặc lưỡi:

– Người có kỳ tài, hành động cũng phải kỳ dị!

Phạm Thù trầm ngâm một lúc, rồi thốt:

– Bạch huynh hãy cất quyền bí lục ấy đi, chúng ta bày tỏ niên kỷ của nhau, đảo cáo Hoàng Thiên Hậu Thổ, kết nghĩa kim bằng.

Bạch Thiếu Huy gật đầu, đoạn cả hai quỳ xuống, lạy trời lạy đất rồi lạy nhau đủ lễ. Bạch Thiếu Huy lớn hơn Phạm Thù một tuổi làm nghĩa huynh.

Trước đó, họ cũng mến nhau thật sự, song bất quá vì thanh khí mà mến nhau, chứ không có một ràng buộc nào, xa nhau cũng được, gần nhau càng hay. Nhưng hiện tại, có sự phát nguyện với thiên liêng, có sự nhìn nhận chính thức là nghĩa huynh, nghĩa đệ, thì sự cảm mến có phải nồng nàn hơn, họ cảm thấy giữa nhau có một tình thân thiên liêng, chẳng khác nào một đôi anh em ruột thịt.

Đôi lòng cùng cảm khái, họ nhìn nhau, ánh mắt ấm dịu vô cùng. Vô tình Bạch Thiếu Huy nắm lấy bàn tay Phạm Thù, chàng giữ bàn tay đó trong tay mình, bóp nhẹ. Chàng nhận ra bàn tay của Phạm Thù mềm mại, tươi mát chẳng khác nào bàn tay của một thiếu nữ. Nhưng chàng đâu lưu ý đến cảm giác đó, lòng chàng đang rạt rào với mối thân tình vừa kết.

Từ ngày rời nhà ra đi, bốn ba xuôi ngược trên dòng đời, vâng lệnh sư phó đem tài trai hành hiệp, lăm phen vào nạn ra tai, chàng cảm thấy cô đơn quanh quẩn vô cùng. Những khi nhìn trăng mờ soi ngọn suối lưng đồi, hay cảnh cây đỉnh núi, những lúc với ngọn đèn xanh trong phòng trọ, chàng nghe một nỗi buồn man mác len lỏi trong tâm tư, rồi chàng nghĩ đến viễn ảnh tương lai, viễn ảnh chưa hứa hẹn một khung cảnh êm đềm, chàng càng thấm niêm cô đơn hơn bao giờ hết.

Đêm nay, một đêm mang lại tao ngộ ly kì, vừa được truyền thụ môn công thượng đẳng, lại vừa có bạn đường. Từ đêm nay, trên mọi nẻo đường sông núi, chàng không còn cô đơn nữa, lòng chàng được ấm dịu biết bao?

Chàng miên man với cảm khái đó, chẳng để ý đến làn da mát dịu của bàn tay nghĩa đệ. Nếu trong một trường hợp nào trước đó, chắc chàng phải lấy làm lạ rồi. Nhưng không rõ vô tình như chàng hay hữu ý, Phạm Thù từ từ rút tay về.

Họ trầm lặng một lúc lâu, Bạch Thiếu Huy cất tiếng hỏi:

– Gia hương của Phạm đệ ở tại địa phương nào? Trong gia đình còn có ai khác chăng?

Phạm Thù cúi mặt, một vẻ buồn thoáng hiện trong ánh mắt, nhẹ giọng đáp:

– Tiểu đệ không được rõ! Gia sư nuôi dưỡng tiểu đệ từ thuở tiểu đệ còn ấu thơ, chính cái tên Phạm Thù này cũng do ân sư ban cho!.

Bạch Thiếu Huy kinh ngạc, sửng sờ một lúc.

Thì ra, nghĩa đệ của chàng cũng là một kẻ lạc loài! Hẳn có khác gì chàng? Cả hai cùng không biết lai lịch thân thế của mình ra sao!

Chàng có vẻ suy tư trầm trọng.

Phạm Thù vội hỏi:

– Bạch huynh không tin tiểu đệ?

Bạch Thiếu Huy vội thốt:

– Tự nhiên, ngu huynh phải tin Phạm đệ chứ! Bất quá ngu huynh nghĩ rằng, có thể là lệnh sư đã hiểu lai lịch của Phạm đệ nhưng người không tỏ cho Phạm đệ biết, vì một lý do nào đó...

Phạm Thù chớp mắt:

– Bạch huynh đoán như thế à?

Bạch Thiếu Huy gật đầu:

– Phải!

Phạm Thù chú mắt:

– Bạch huynh có thể giải thích cho đệ nghe chăng?

Bạch Thiếu Huy trầm giọng:

– Ngu huynh dựa vào võ công của Phạm đệ mà đoán.

Phạm Thù kinh dị:

– Dựa vào võ công của tiểu đệ, lại biết được ân sư có ẩn ý dấu lai lịch của tiểu đệ?

Bạch Thiếu Huy tiếp nối:

– Phạm đệ luyện được võ công phi phàm, tất phải có một vị sư phụ phi phàm, hàng cao nhân tiền bối sau một thời gian bôn tẩu hành hiệp trên giang hồ đều tìm nơi quy ẩn, không còn muốn tiếp xúc với người đời. Cho nên, họ rất thận trọng trong việc thu nhận môn đồ, chẳng bao giờ họ thu nhận một người mà họ không tường lai lịch. Với nhận xét đó, ngu huynh dám đoán là lệnh sư biết rõ thân thế của Phạm đệ.

Chàng nhân trường hợp của mình, suy ra trường hợp của Phạm Thù.

Nhưng, sự suy đoán của chàng làm Phạm Thù thất vọng. Hắn lắc đầu, cất

giọng trầm buồn thốt:

– Bạch huynh đoán sai! Lúc tiểu đệ gặp ân sư, tiểu đệ chỉ còn thoi thóp thở, tình trạng cử tử nhất sinh, và tiểu đệ chỉ là một đứa bé con chẳng có trí óc linh mẫn. Bất quá, tiểu đệ biết mang máng là mình mang họ Phạm vậy thôi. Ân sư chữa trị lành bệnh, đặt cho cái tên Thù...

Hắn dừng lại một chút, mơ màng nhìn ra xa xôi:

– Theo tiểu đệ hiểu, lúc đó ân sư không biết lai lịch của tiểu đệ như thế nào nếu có biết chẳng sau này, khi thu nhận tiểu đệ làm môn đồ. Còn như lai lịch của tiểu đệ, trên thế gian này chỉ có một người biết được mà thôi!

Bạch Thiếu Huy trở mắt:

– Người đó là ai?

Phạm Thù đáp:

– Người đó chính là người Nhị Lão Kỳ Liên Sơn nhờ Táng Hoa phu nhân tìm. Chính là Hắc Thánh Thần Tiêu Du Long Tang Cữu.

Bạch Thiếu Huy giật mình:

– Hắc Thánh Thần Tiêu Du Long Tang Cữu!

Phạm Thù gật đầu:

– Ân sư tiểu đệ bảo thế, người còn dặn dò tiểu đệ cố tìm Tang đại hiệp. Tiểu đệ đã đi khắp vùng Đại Giang Nam Bắc, song nơi nào tiểu đệ cũng được nghe là đại hiệp hơn mười năm qua, vắng bóng trên giang hồ...

Bạch Thiếu Huy cười thâm nghĩ:

– Đừng nói là người, chính ta đây, ái đồ của người, ta cũng chẳng hy vọng gì tìm ra người thay!

Tuy nhiên chàng an ủi Phạm Thù:

– Tang lão tiền bối là người siêu thoát, luôn luôn có mặt khắp bốn phương, thỏa mộng hải hồ, song người có thuật cải sửa dung mạo rất tinh vi, cho nên dù hiện người có mặt trước mắt chúng ta, chưa chắc gì chúng ta biết được! Trên giang hồ, biết được chân tướng của người, may ra chỉ có một vài vị lão hữu của người mà thôi. Những kẻ khác không biết mặt làm sao tìm ra?

Chàng mỉm cười tiếp nói:

– Ngu huynh may mắn có quen với người đồ đệ của Tang lão tiền bối, đợi khi nào chúng ta giải thoát cho Hương Hương rồi, ngu huynh sẽ đưa Phạm đệ đến gặp đồ đệ của Tang lão tiền bối, mình sẽ nhờ y chỉ dẫn cho...

Phạm Thù cảm động vô cùng:

– Bạch huynh tốt với tiểu đệ quá! Người đồ đệ của Tang đại hiệp là ai?

Bạch Thiếu Huy đáp:

– Tiết Thiếu Lang.

Phạm Thù tiếp:

– Ân sư có bảo cho biết, Tang đại hiệp có một đặc điểm là luôn bên mình có chiếc thiết tiêu mà thôi. Tiểu đệ gặp biết bao người rồi song những người đó quá tầm thường, dù không nhận được Tang đại hiệp, tiểu đệ cũng rõ là trong số người mang thiết tiêu đó, chẳng một ai có thể đáng ngờ là Tang đại hiệp cả.

Bạch Thiếu Huy thăm nghĩ:

– Người làm sao biết được chiếc thiết tiêu đó, Tang sư phó đã tặng cho ta rồi, và hiện tại thì nó ở trong tay Vệ Danh đạo trưởng?

Phạm Thù trầm lặng một lúc, bỗng hỏi:

– Bạch huynh có gia cư tại địa phương nào? Trong quý quyến có những ai?

Bạch Thiếu Huy không do dự:

– Tổ quán tại Cô Tô, gia phụ ngày trước từng ly nhâm tại Giang Lăng. Từ khi song thân từ lộc, ngu huynh sống cảnh cô đơn.

Phạm Thù trầm giọng:

– Dù sao, Bạch huynh còn được cái điểm phúc cha mẹ nuôi dưỡng, chứ như tiểu đệ thì...

Đôi mắt của hắn đỏ lên, những giọt lệ thấm chực chờ trào mi chảy dài xuống má.

Bạch Thiếu Huy cố tìm lời an ủi hắn.

Vừa lúc đó, Cửu Độc Nương Tử trở lại. Nàng chưa xuất hiện, giọng nói đã vang lên rồi:

– Cái lão họ Thạch không chịu cho mượn con Đại Bạch, ta phải khổ công lắm mới thuyết phục được lão bằng lòng giao con Tiểu Bạch cho bọn mình.

Bạch Thiếu Huy vội bước tới, điểm một nụ cười:

– Cô nương vất vả quá!

Cửu Độc Nương Tử nguyền xéo chàng, đoạn nở nụ cười tươi:

– Chắc các người chờ đợi lâu lắm chứ? Thật ra thì vạn bất đắc dĩ lắm mới phải tìm lão ấy. Lão xem con chó của lão quý hơn con người, ta phải nói khó mãi, lão mới bằng lòng đây!

Nàng điểm một nụ cười đắc ý, tiếp nói:

– Lão Thạch thoạt đầu nhất định không cho mượn chó. Ta phải hăm dọa, nếu lão không bằng lòng, nhất định trong thời gian ngắn, ta sẽ hạ độc cho đàn chó của lão không còn một con sống sót.

Bạch Thiếu Huy tán một câu:

– Dĩ nhiên, nếu không có cô nương, bọn chúng tôi chẳng biết phải xử trí như thế nào, đối phó với tình hình!

Cửu Độc Nương Tử trao sợi giây xích Tiểu Bạch cho Phạm Thù, đoạn bảo:

– Ta có đưa con Tiểu Bạch vào tòa thạch thất, cho nó đánh hơi mùi mương đó, người cứ mang nó theo, dĩ nhiên nó sẽ nhận ra ngay cái tên giả mạo Văn Hương giáo chủ.

Nàng trầm ngâm một chút rồi tiếp:

– Ta còn chút việc cần phải thanh toán, không thể theo người, người cứ yên tâm, theo dõi tên đó, cứu Hương Hương khỏi nạn.

Phạm Thù trở mặt:

– Cô nương không đi theo, sau này tại hạ làm sao giao hoàn con Tiểu Bạch?

Cửu Độc Nương Tử mỉm cười:

– Vô hại! Người cứ bảo với nó là công việc đã xong, nó sẽ tự tìm đường trở về với chủ nó.

Bạch Thiếu Huy nhớ đến hoàn cảnh của bọn Vương Lập Văn vội hỏi:

– Cô nương có quên thuốc giải độc phải cấp cho bọn Vương Lập Văn chẳng?

Cửu Độc Nương Tử cười nhẹ:

– Phải đợi người hỏi à? Ta đã cho người mang đến La Giang cho họ rồi!

Bạch Thiếu Huy kinh ngạc, nhưng chàng tin nàng nói thật.

Chàng tỏ lời cảm tạ, nhưng Cửu Độc Nương Tử chặn lại, nàng thốt:

– Ít nhất, ta cũng thắng người một lần, chỗ thắng đó là ta có thể tạo cho người một tin tưởng, tin tưởng nơi ta!

Nàng lấy trong mình ra một chiếc bình ngọc, trao cho chàng rồi tiếp nối:

– Còn đây, một loại thuốc giải độc khác, ta tặng cho người, đề phòng mọi thủ đoạn của tên giả Văn Hương giáo chủ. Ngậm thuốc này nơi miệng, lấy bông tẩm nó, nhét vào lỗ mũi, nhất định loại Thất Bộ Mê Hương của Văn Hương giáo chủ không làm gì nổi người.

Bạch Thiếu Huy cảm động vô cùng:

– Đa tạ cô nương!

Nàng mỉm cười:

– Lại khách sáo nữa rồi!

Nàng nghiêm giọng tiếp:

– Gặp hãn, các người phải cố gắng cách nào xuất thủ thật nhanh, càng nhanh

càng có lợi. Hắc sẽ không có thì giờ hạ thủ đoạn. Nếu chế ngự được hắc, phải lục soát trên người hắc tìm giải được. Rất có thể Hương Hương cần đến loại giải được đó!

Nàng trầm ngâm một chút, lại dặn dò:

– Ngoài ra, hắc còn có quả Huỳnh Hoắc Châm của thân mẫu Hương Hương, nên lưu ý cho lắm nhé!

Bạch Thiếu Huy cung kính:

– Đa tạ cô nương!

Nàng cười, không trách chàng khách sáo như trước, nàng đột nhiên vẫy tay:

– Chúc các người được toại nguyện, ta phải đi ngay. Bang chủ đã giao cho ta một việc vô cùng quan trọng, ta không thể dãn dā lâu hơn!

Bóng nàng chớp lên, thoáng mắt nàng đã khuất dạng.

Trước khi chia tay, ai đi con đường nấy, Cửu Độc Nương Tử điểm nụ cười dịu, hỏi:

– Các người dấu ta, âm thầm kết nghĩa đệ huynh, các người định bỏ ta ở vị trí nào? Các người có nhận ta là người chị cả hay không?

Phạm Thù đáp nhanh:

– Tự nhiên anh em tại hạ nhận cô nương là đại thê.

Cửu Độc Nương Tử mở to đôi mắt:

– Thật vậy à! Người nhìn nhận ta là đại thê à?

Phạm Thù cười nhẹ:

– Điều đó có gì cho nhau đâu, sao tại hạ lại không thể thật sự chấp nhận?

Cửu Độc Nương Tử quay sang Bạch Thiếu Huy thấp giọng hỏi:

– Còn người?

Bạch Thiếu Huy mỉm cười:

– Tại hạ đã nhìn nhận cô nương là đại thê từ lâu rồi, tuy nhiên chưa dịp nói ra đấy thôi!

Cửu Độc Nương Tử bủ môi:

– Khẩu thị tâm phi, miệng nói một đằng, lòng nghĩ một nẻo, còn ai tin được các người?

o O o